

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohávkem ve věci

žalobce: [redacted] T [redacted] S [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]
bytem trvale [redacted]
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted]
zastoupeného advokátem Mgr. et Mgr. Markem Polákem
sídlem Valová 2357/8, Zábřeh

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 190 000 Kč

takto:

- I. **Konstatuje se**, že v řízení zahájeném usnesením Policie ČR, KŘP Jihomoravského kraje, č.j. [redacted] ze dne 29.10.2010, které bylo vedeno pro skutek vyloučený z řízení původně vedeného Krajským soudem v Brně pod sp. zn. [redacted] k samostatnému projednání a rozhodnutí do řízení vedeného Krajským soudem v Brně pod sp. zn. [redacted] které bylo následně vedeno Krajským soudem v Brně pod sp. zn. [redacted] a které bylo dokončeno v řízení vedeném Městským soudem v Brně pod sp. zn. [redacted] bylo porušeno právo žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
- II. Žaloba, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 190 000 Kč, **se zamítá**.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu **nákladů řízení** ve výši 15 852 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 25.1.2016 se žalobce domáhá po žalované zaplacení částky 100 000 Kč jakožto náhrady nemajetkové újmy vzniklé mu v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE]

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 21.3.2016 tak, že nárok v ní uplatněný neuznává. Uvedla, že u ní žalobce dne 24. 7. 2015 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., žádost žalobce však byla shledána nedůvodnou, neboť žalovaná zjistila, že bylo ukončeno vyšetřování, následně bude podána obžaloba a žaloba je tak za této situace předčasná, neboť je třeba vyčkat konečného rozhodnutí ve věci, když stěžejním komponentem pro odškodnění je skutečnost, zda je trestní stíhání vedeno důvodně či nikoliv. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

3. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. února 2018, č.j. 10C 18/2016-470, soud žalobu zamítl. Při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. [REDAKCE] ze dne 12.9.2017 byl žalobce shledán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona, za což mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou s tím, že zmíněné trestní řízení nebylo dosud pravomocně skončeno. Soud I. stupně dále dovedl, že vzhledem k tomu, že řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] není dosud pravomocně skončeno, není tak postaveno najisto, zda v něm bude využit některý z prostředků nápravy tvrzeného porušení práva žalobce na přiměřenou délku řízení, zejména zohlednění nepřiměřené délky trestního řízení při stanovení druhu a výměry trestu (který je tak základní a komplexní kompenzační formou před kompenzačním prostředkem, kterým lze nahradit způsobenou újmu v režimu zákona č. 82/1998 Sb. a kde maximální možnou satisfakci představuje peněžní forma odškodnění) a poukázal v tomto směru na rozsudky Nejvyššího soudu ČR (sp. zn. 30 Cdo 2640/2010 a 30 Cdo 2310/2012 a stanovisko sp.zn. Cpjn 206/2010). Soud proto žalobu jako předčasnou (pro tentokrát) zamítl.

4. Usnesením Městského soud v Praze ze dne 28.8.2018, č. j. 54 Co 239/2018- 510 byl k odvolání žalobce rozsudek soudu prvního stupně zrušen. Odvolací soud k tomuto uvedl, že vzdor tomu, že soud I. stupně při jednání konaném 11.12.2017 provedl celou řadu listinných důkazů, v odůvodnění svého rozsudku se s nimi nejenom nevypořádal, ale vůbec se o nich nezmínil a ani neuvedl, proč neprovedl žalobcem od počátku řízení navrhané důkazy (§ 157 odst. 2 o.s.ř.), na což také žalobce ve svém odvolání důvodně poukazuje, a svůj zamítavý rozsudek založil na závěru o předčasnosti žaloby, poněvadž trestní řízení vedené proti žalobci pod sp. zn. [REDAKCE] Krajského soudu v Brně není doposud pravomocně skončeno. Tomuto závěru soudu I. stupně však nelze přisvědčit, a to i s ohledem na závěry Vrchního soudu v Olomouci obsažené v jeho usnesení č.j. [REDAKCE] ze kterého se podává, že odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k došetření; je tedy již postaveno najisto, že trestní soud nebude moci využít některý z prostředků nápravy, když v případě prokázání viny mu žádný trest neuloží, avšak rozhodne o vině za důsledného respektování ust. § 227 tr. řádu.

5. Z předběžného uplatnění nároku žalobce u Ministerstva spravedlnosti ze dne 22.7.2015, soud zjistil, že žalobce žalobou uplatněný nárok u žalované předběžně uplatnil, a to dne 24.7.2015.

6. Podáním ze dne 25. 2. 2020 žalobce navrhl rozšíření žaloby o 90 000 Kč, když po skutkové stránce požaduje odškodnění i za další období naříkaného řízení, a to do jeho pravomocného skončení. Soud tuto změnu žaloby na jednání konaném dne 3. 11. 2020 připustil.

7. Ze spisu vedeného Městským soudem v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující. Usnesením Policie České republiky z 29. 10. 2010, č. j. [REDAKCE] bylo vydáno usnesení, kterým se zahajuje trestní stíhání žalobce, jako obviněného ze spáchání zvláště závažného zločinu podvodu, podle § 209 odst. 1, 5a trestního zákoníku, a to dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu. A dále padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 4. 5. 2012 byla podána obžaloba Krajským státním zastupitelstvím v Brně, ke Krajskému soudu v Brně. Tomuto předcházely záznamy o zahájení úkonu trestního řízení ze 17. 5. 2010. 8. dubna 2011, byl přibrán ve věci tlumočnický za účelem překladu listin z jazyka [REDAKCE] do jazyka českého. Podáním doručeným 17. 5. 2012 kontaktuje trestní soud žalobce a sděluje důvody, dle nichž má dojít k předběžnému projednání obžaloby podle § 186 písm. e) a f) trestního řádu. Podáním z 20. 11. 2009 vyrozumělo Vrchní státní zastupitelství v Olomouci žalobce ohledně jeho podání z 19. 10. 2009, a podáním ze 14. 2. 2011 ohledně přezkoumání postupu Krajského státního zastupitelství v Brně. Ve spise je založen protokol o pokračování výslechu obviněného z 30. 3. 2010. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2012, pod č. j. [REDAKCE] byla z trestní věci obviněného T [REDAKCE] S [REDAKCE] vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] vyloučena věc týkající se skutku úhrnného bodem 1/4 k samostatnému projednání pod sp. zn. [REDAKCE]. V neveřejném zasedání konaném dne 9. 8. 2012 bylo rozhodnuto o tom, že věc se ve smyslu § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu vrací státnímu zástupci k došetření. Písemné vyhotovení tohoto usnesení je na č. l. 106. Výslech obviněného pokračoval 25. 10. 2011. Vrchní soud v Olomouci konal neveřejné zasedání dne 28. 8. 2012, kterým zamítl stížnost státního zástupce proti usnesení na č. l. 106, tj. proti usnesení, kterým se vrací věc k došetření státnímu zástupci. Předmětné vyhotovení usnesení na č. l. 127. Krajské státní zastupitelství poté žádá přípis z 2. 11. 2012 [REDAKCE] poskytnutí právní pomoci v trestní věci. Ve věci jsou vyhotoveny překlady z jazyka [REDAKCE] do jazyka českého, ohledně zjištěných informací. Ve spise následuje překlad dokumentů z [REDAKCE] jazyka, týkající se zejména poučení o právech obviněného. Podáním z 20. 8. 2013 kontaktuje žalobce státní zastupitelství s žádostí o vyjádření. Na toto reaguje Policie 21. 3. 2013. Žalobce pak reaguje podáním z 26. 6. 2013. Policie pak přípisem z 28. 6. 2013. Žalobce poté přípisem z 6. 7. 2013, a policie přípisem ze dne 8. 7. 2013. Usnesením Krajského státního zastupitelství ze dne 15. 8. 2013, pod č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto tak, že se podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, zastavuje trestní stíhání žalobce, neboť trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný čin byl obviněnému již uložen. V tomto Krajské státní zastupitelství uvádí, že ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce uznán vinným prakticky v rozsahu celé podané obžaloby, rozsáhlým podvodným jednáním zahrnujícím desítky skutků, a to zločinem podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d), odst. 5 písm. a), a za tyto zločiny mu byl uložen samostatný trest odnětí svobody v trvání 8 let, se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Vzhledem k tomu, že trestná činnost, za které je žalobce obviněn, je jenom zlomkovou ve vztahu k té, za níž byl již odsouzen, má pak státní zastupitelství za to, že je na místě trestní stíhání zastavit, neboť trest, k němuž toto stíhání může vést, je zcela bez významu vedle trestu, který byl již uložen. Usnesením Krajského státního zastupitelství z 16. 9. 2013, pod č. j. [REDAKCE] pak bylo rozhodnuto tak, že se pokračuje v trestním stíhání žalobce, neboť poté, co bylo trestní stíhání zastaveno, žalobce jakožto obviněný prohlásil, že na projednání věci trvá. Přípisem z 15. 11. 2013 kontaktuje Krajské státní zastupitelství opět [REDAKCE] orgány, a ve spise následuje překlad dokumentů do [REDAKCE]. Na č. l. 235 pak založen opis z evidence Rejstříku trestu žalobce, vyhotovený k datu 26. 2. 2014. Z tohoto se podává [REDAKCE] odsouzení, a to v letech [REDAKCE]. Právní zástupci jsou upozorněni na možnost prostudování spisu. Toto je realizováno 5. 3. 2014. Žalobce zasílá následně vyjádření, s datem 17. 3. 2014. Vrchní státní zastupitelství reaguje poté podáním z 21. 11. 2013 na podnět žalobce do výkonu dohledu. Žalobce kontaktuje státní zastupitelství přípisem z 30. 9. 2013. Zástupce žalobce pak činí návrh na doplnění dokazování v podání z 19. 3. 2014. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2014 se trestní věc obviněné, která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] vrací státnímu zástupci k došetření. Státní zástupce

Shodu s prvopísem potvrzuje Hana Kucarová.

podával proti tomu stížnost, ta je předložena odvolacímu soudu, a 6. 10. 2014 státní zastupitelství toto odůvodňuje. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 15. 10. 2014 stížnost státního zástupce zamítá. Žalobce vznáší 14. 4. 2015 návrh na bezplatnou obhajobu, a 28. 4. 2015 pak bere žalobce svůj návrh ze dne 7. 4. 2015 zpět. Žalobce poté opět kontaktuje soud podáním z 21. 5. 2015 žádostí o bezplatnou obhajobu, a rovněž tak činí podáním z 29. 5. 2015, když doplňuje zejména podklady ke své žádosti. Městský soud v Brně pak usnesením ze dne 8. 6. 2015, pod sp. zn. [REDAKCE] rozhodl tak, že obviněný má nárok na obhajobu za odměnu sníženou o 75%. Proti tomuto podává stížnost zástupce žalobce, a rovněž žalobce sám 16. 6. 2015. Krajský soud v Brně poté usnesením z dne 9. 7. 2015 rozhodl tak, že stížnost obviněného proti usnesení z 8. 6. 2015, se zamítá. Policie činí 21. 1. 2015 návrh žádosti o poskytnutí právní pomoci [REDAKCE] a tato je následně realizována, včetně překladu potřebných dokladů a listin. Právní zástupce žalobce je poté vyrozuměn o možnosti prostudovat spis 12. 8. 2015. Žalobce kontaktuje poté Policii přípisem z 21. 8. 2015. Toto pak urguje podáním z 10. 9. 2015. Jeho právní zástupce je vyrozuměn o možnosti prostudovat spis dne 3. 2. 2016, a k tomuto skutečně došlo, když ve spise je záznam o prostudování spisu z téhož data. Na č. l. 457 je nový opis z evidence Rejstříku trestů k datu 4. 2. 2016. Z tohoto se podává celkem [REDAKCE] Nově jsou uvedena odsouzení za rok [REDAKCE] Výslech obviněného pokračuje 23. 2. 2016, podáním z 13. 4. 2015. Žalobce žádá státního zástupce o bezplatnou obhajobu. Ve spise je poté znovu založeno zpětvzetí návrhu ze dne 7. 4. 2015. Jedná se o zpětvzetí návrhu žalobcem. Podání z 31. 7. 2015 zasílá žalobce druhý návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků Městskému soudu v Brně, ke sp. zn. [REDAKCE] Ve spise je dále založena žádost o náhradu škody ve věci nesprávného úředního postupu, adresovaná Ministerstvu spravedlnosti, datovaná 22. 7. 2015. Ve spise je dále založeno usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci z 5. 1. 2015, kterým se ke stížnosti žalobce proti usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství z 15. 8. 2013, to napadené usnesení ruší, a státnímu zástupci se ukládá, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Výslech žalobce, jakožto obviněného, pokračuje 11. 3. 2016. 18. 3. 2016 dojde k prostudování spisu obviněným, tj. žalobcem, za účasti jeho obhájce. Podáním z 21. 3. 2016 zasílá žalobce vyjádření, návrh na doplnění dokazování, Policii ČR. A přípisem z 23. 3. 2016 upozorňuje Policii na minulý typ škody. Dále kontaktuje Policii žalobce přípisem z 30. 3. 2016. Dne 11. 4. 2016 je Policií České republiky předložen Krajskému státnímu zastupitelství v Brně návrh na podání obžaloby. Krajské státní zastupitelství obžalobu podává Krajskému soudu v Brně, 13. 5. 2016. Právní zástupce obviněného žádá o možnost nahlédnutí do spisu. 24. 5. 2016 je nařízeno hlavní líčení na 14. a 15. 6. 2016. Přípisem z 27. 5. 2016 žalobce sděluje soudu důvody, pro něž má dojít k předběžnému projednání obžaloby, a podání z 31. 5. 2016 zasílá vyjádření a návrhy na provedení dalších důkazů. Toto rovněž doplňuje podání z 31. 5. 2016. Podáním z 3. 5. 2016 žalobce žádá o provedení kopie trestního spisu. Podáním z 13. 6. 2016 zasílá další ze žádostí soudu, a podáním z téhož dne žádá o poskytnutí kopie hodnocení z věznice [REDAKCE] Hlavní líčení se koná 14. 6. 2016. Toto je odročeno na 21. a 22. 7. 2016. Žalobce trvá na delegaci a odnětí věci Krajskému soudu v Brně a příkázání Krajskému soudu v Ostravě. Po tomto hlavním líčení žalobce, v pozici obžalovaného, vznáší námitky podjatosti soudce, o které rozhoduje Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 6. 2016 tak, že podjatost dána není. Věc je předložena Vrchnímu soudu s návrhem obžalovaného na delegaci. Hlavní líčení je nařízeno na 21. a 22. 7. 2016. Věc je předložena Vrchnímu soudu v Olomouci 29. 6. 2016. Tento koná neveřejné zasedání 30. 6. 2016, a rozhoduje tak, že se věc, vedená u Krajského soudu v Brně, pod sp. zn. [REDAKCE] tomuto soudu neodnímá. Písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí je na č. l. 727. Další neveřejné zasedání odvolacího soudu se koná 11. 7. 2016, kterým se zamítá stížnost obžalovaného podaná proti usnesení na č. l. 713-716, tj. proti rozhodnutí o tom, že nejsou dány podmínky k podjatosti. Podáním z 8. 7. 2016 žalobce odůvodňuje žádost o rozhodnutí příslušnosti soudu, a v podání z 8. 7. 2016 žalobce odůvodňuje stížnost ze dne 14. 6. 2016. Hlavní líčení se koná 21. 7. 2016, zde je slyšen žalobce, a toto hlavní líčení je přerušeno do 22. 7. 2016. Tohoto dne hlavní líčení pokračuje, je odročeno na neurčito, když obžalovaný navrhuje doplnit do spisu další listinné materiály. V návaznosti na to soud vyzývá státního zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarovová.

k doložení specifikovaných listin, přípisem z 29. 7. 2016, a 7. 10. 2016 Krajské státní zastupitelství zasílá soudu požadované listiny k překladu [REDAKCE]. Hlavní líčení je nařízeno 2. 11. 2016 na 1. 2. 2016, jsou založeny další překlady listin [REDAKCE]. Hlavní líčení se koná 1. 12. 2016, a je odročeno na neurčito za účelem výslechu svědků [REDAKCE]. Přípisem z 13. 12. 2016 žalobce žádá zaslání protokolu z hlavního líčení, a podáním z 20. 12. 2016 žalobce podává návrh na vyloučení předsedy senátu z vykonávání úkonů v trestním řízení. Konáním z 30. 12. 2016 činí žalobce návrh na doplnění dokazování, a na 23. 3. 2017 je soudem, pokynem ze 4. 1. 2017, nařízen výslech svědků videokonferencí. V této věci je pak komunikováno [REDAKCE] orgány. Neveřejné zasedání je nařízeno na 19. 1. 2017, toto se koná, a na něm je vyhlášeno usnesení, že není z vykonávání úkonů trestních řízení vyloučen předseda senátu, Mgr. Novotný, ani členové senátu. Písemné vyhotovení usnesení následuje na č. l. 931. Krajské státní zastupitelství zasílá Krajskému soudu listiny, přípisem z 20. 1. 2017. Následují překlady dalších listin [REDAKCE]. Soud poté cestou právní pomoci dožaduje [REDAKCE] orgány, a to 3. 1. 2017. Podáním ze 7. 2. 2017 žalobce činí návrh na doplnění dokazování. Věc je předložena odvolacímu soudu 15. 2. 2017. Neveřejné zasedání se koná 20. 2. 2017, v něm je zamítnuta stížnost obžalovaného. Písemné vyhotovení usnesení je na č. l. 993, a je zamítnuta stížnost do usnesení, které se týkalo nevyvlastnění senátu z vykonávání úkonů trestního řízení. Podáním z 21. 2. 2017 odůvodňuje žalobce stížnost z 6. 2. 2017. Žalobce poté žádá soud, podáním z 1. 3. 2017, o zaslání kopie znaleckého posudku a dalších listin. Soud poté cestou mezinárodní pomoci žádá o právní pomoc videokonferencí, a to 1. 3. 2017 [REDAKCE] orgány. Tato žádost poté je doručena 7. 3. 2017, a hlavní líčení je nařízeno 10. 3. 2017 na 23. 3. 2017. Dne 20. 3. 2017 kontaktuje soud žalobce se svým podáním ohledně zrušení eskorty. Podáním z 9. 5. 2017 podává obžalovaný návrh podle § 202 odst. 5 trestního řádu. Soud poté komunikuje ve věci zrušení videokonference 11. 5. 2017 s [REDAKCE] orgány. Následuje další žádost o právní pomoc videokonferencí z 23. 5. 2017, včetně překladů listin. Žalobce zasílá další podání soudu 8. 6. 2017, a to se týká svědků. Hlavní líčení se koná 13. 6. 2017, nato se odročuje na neurčito za účelem výslechu svědků [REDAKCE]. Soud poté kontaktuje 13. 6. 2017 [REDAKCE] orgány za účelem právní pomoci formou provedení videokonference a možných termínů jejího konání. Následují překlady listin do [REDAKCE]. Žalobce se poté obrací na soud 22. 8. 2017 s žádostí o poskytnutí informace. Pokynem z 22. 8. 2017 je nařízeno hlavní líčení na 11. 9. 2017, a podáním z 29. 8. 2017 žalobce podává návrh dle § 202 odst. 5 trestního řádu, předkládá listinné důkazy a další návrh žalovaného. Následují návrhy dotazů svědků. Právní zástupce žalobce žádá nahlédnutí do spisu 1. 9. 2017. Následují další překlady listin [REDAKCE]. Hlavní líčení se koná 11. 9. 2017, a je realizován výslech svědků prostřednictvím videokonference s [REDAKCE] stranou. Hlavní líčení pokračuje 12. 9. 2017. Ve spise je pak založena písemná závěrečná řeč obžalovaného. Na hlavním líčení konaném dne 12. 9. 2017 je vyhlášen rozsudek. Písemné vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Brně je založeno pod č. j. [REDAKCE]. Je z data 12. 9. 2017, čítá 35 stran, a tímto je uznán obžalovaný vinen jednáním, které je kvalifikováno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. b) trestního zákoníku, ve stádiu pokusu, podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Soud poté řeší úhrady tlumočeného. Obžalovaný podává odvolání proti rozsudku z 12. 9. 2017, a to 13. 12. 2017. Rovněž je podáno odvolání v písemné podobě ručně psané 15. 12. 2017. Následně žalobce doplňuje odvolání prostřednictvím právního zástupce. Z dokladu o doručení se podává, že toto bylo doručeno 15. 1. 2018. Odůvodnění odvolání podává rovněž žalobce podáním doručeným 16. 1. 2018. Toto odůvodnění má 112 stran. Věc je předložena Vrchnímu soudu v Olomouci 24. 1. 2018. Tento nařizuje veřejné zasedání na 25. 4. 2018 pokynem z 22. 3. 2018. Žalobce žádá o neúčast na tomto veřejném zasedání. Neveřejné zasedání se koná 23. 4. 2018, tímto je napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu, a věc se vrací státnímu zástupci k došetření. Písemné vyhotovení usnesení je založeno na č. l. 1464. Vrchní soud konstatuje, že zjistil vady v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a nezbylo, než z podnětu odvolání napadený rozsudek zrušit, neboť tyto vady lze označit za vady podstatné, které mají vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Následně tedy je věc vrácena státnímu zástupci k došetření. Státní zástupce provede doplnění dokazování v rozsahu nezbytném pro náležité zjištění

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarovová.

skutkového stavu, a bude důsledně dbát zásady zákazu reformace in peius, dle § 150 trestního řádu, tj. zákaz změny rozhodnutí v neprospěch obžalovaného. Věc je vrácena Krajského státnímu zastupitelství 13. 8. 2018. Právní zástupce je vyrozuměn o možnosti prostudovat spis 3. 10. 2018. Žalobce žádá o uzavření spisu bez jeho přítomnosti 21. 9. 2018. K prostudování spisu došlo 3. 10. 2018, a je odmítnut návrh na doplnění dokazování. Policie podává Krajskému státnímu zastupitelství návrh na zastavení trestního stíhání 15. 10. 2018. Krajské státní zastupitelství usnesením ze dne 28. 11. 2018 zastavuje trestní stíhání podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu. Rozhodnutí je pod č. j. [REDAKCE]. Důvodem je skutečnost, že obviněnému byl již uložen trest, jak je uvedeno v tomto rozhodnutí, je tedy zřejmé, že trest, který by mu mohl být uložen za spáchání posuzovaného skutku je zcela bez významu k trestu již uloženému, neboť, jak bylo uvedeno již dříve, jde o jeden z mnoha dílčích útoků podvodného jednání obviněného, jímž navíc nebyla způsobena reálně škoda, která by, ani v případě dokonání nedosáhla škody velkého rozsahu. Navíc, i v případě, že by bylo dospěno k podání nové obžaloby, následně o výroku o vině nemohl by již soud uložit trest. Žalobce na toto reaguje přípisem datovaným 12. 12. 2018, kterým podává stížnost, a prohlašuje, že trvá na projednání věci. Usnesením Vrchního státního zastupitelství v Olomouci z 2. 5. 2019 se zamítá stížnost obviněného, usnesení Krajského státního zastupitelství 28. 11. 2018, kterým bylo trestní stíhání zastaveno. Následuje rozsáhlé vyúčtování nákladů obhajoby. Krajské státní zastupitelství pak vydává dne 11. 11. 2019 usnesení, pod č. j. [REDAKCE] kterým se rozhoduje tak, že se pokračuje v trestním stíhání, neboť poté, co bylo trestní stíhání zastaveno podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu. Obviněný prohlásil, že trvá na projednání věci. 11. 12. 2019 je podána obžaloba Krajským státním zastupitelstvím v Brně k Městskému soudu v Brně. Podáním ze 17. 2. 2020 žalobce vznáší námitku podjatosti, respektive návrh na vyloučení předsedy senátu z úkonů v trestním řízení. Následuje neveřejné zasedání Městského soudu v Brně z 19. 2. 2020, kterým je rozhodnuto tak, že předseda senátu, Mgr. Kabelík, je vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení. Písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí je na č. l. 1577. Důvodem jsou skutečnosti, že soudce se již seznámil s povahou věci v rámci přípravného řízení. Hlavní líčení je nařízeno na 30. 4. 2020 pokynem z 27. 3. 2020. Žalobce žádá podáním z 20. 4. 2020 o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti. Hlavní líčení se koná 30. 4. 2020, jsou prováděny výslechy a čteny listinné důkazy, a soud ve věci vyhlásil rozsudek. Písemné vyhotovení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2020 je založeno pod č. j. [REDAKCE] a na tomto je vyznačena doložka právní moci ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně, ke dni 14. 7. 2020. Tímto rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným tím, že spáchal skutek kvalifikovaný jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a s odkazem na § 227 trestního řádu se mu trest neukládá. Obžalovaný podává odvolání, které je doplněno 31. 5. 2020 jeho právním zástupcem. Žalobce žádá o konání veřejného zasedání o odvolání, podáním ze 7. 7. 2020, v jeho nepřítomnosti. Ve věci pak rozhoduje Krajský soud v Brně ve veřejném zasedání konaném dne 14. 7. 2020. V rámci tohoto je vyhlášeno usnesení, že se odvolání obžalovaného zamítá. Písemné vyhotovení usnesení Krajského soudu v Brně je datováno dne 21. 7. 2020, je založeno pod č. j. [REDAKCE]. Ve spise pak následuje informace, že tento rozsudek nabyt právní moci a je vykonatelný dnem 14. 7. 2020, s tím, že trest uložen nebyl. Následně je rozhodováno jen o nákladech trestního řízení.

8. Soud učinil ve věci závěr o skutkovém stavu postačující pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, zejm. pokud jde o průběh soudního řízení, jak je popsán výše. Z tohoto důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel, když tato nebyla pro rozhodnutí soudu relevantní, neboť zásadním byl obsah naříkaného spisu.

9. Soud posoudil předmětnou věc po právní stránce podle těchto ustanovení:

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „OdpŠk“ nebo „zákon“), stát odpovídá za podmínky zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 zákona odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Shodu s prvopísem potvrzuje Hana Kucarová.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

10. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).

11. Obecně platí, že předpokladem odpovědnosti státu za škodu dle OdpŠk je splnění tří podmínek: 1) existence odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu), 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi odpovědnostním titulem a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku. Absence i jen jednoho z těchto předpokladů odpovědnosti je přitom důvodem pro zamítnutí nároku na náhradu škody.

12. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda soud vydal rozhodnutí v předmětném řízení v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk. Pro soudní řízení není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále i jen „ESLP“) za aspekty přiměřenosti lhůty považuje jednak zájem účastníka na rychlém vyřízení věci a jednak obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Přitom přihlíží ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka. Tomu odpovídá i ustanovení § 31a odst. 3 OdpŠk, dle kterého soud přihlíží při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Tato kritéria se pak použijí i na zjištění, zda byla délka řízení přiměřená (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 35/2012).

13. Předmětné řízení trvalo ve vztahu k žalobci od 29.10.2010 (doručení usnesení o zahájení trestního stíhání), do dne 14.7.2020 (právní moc odsuzujícího rozsudku ve spojení se zamítnutím odvolání žalobce odvolacím soudem). Tedy žalobce se domáhá odškodnění za dobu trvání řízení v délce 9 let a 9 měsíců. Takto žalobcem označená doba je s ohledem na dále uvedené okolnosti případu nepřiměřená.

14. K uvedenému závěru vede soud vyhodnocení kritérií dle § 31a odst. 3 odškodňovacího zákona. Soud dospěl k závěru o nepřiměřené délce řízení zejména s ohledem na vyhodnocení kritéria postupu orgánů veřejné moci během řízení. Z průběhu řízení, jak je toto popsáno výše, se podává, že v činnosti orgánů činných v trestním řízení nelze sice shledat jednotlivé dílčí průtahy, které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřené délce řízení, nicméně celkový průběh řízení zatížily vady ve zjišťování skutkového stavu, když byla opakovaně rušena rozhodnutí orgánů nižších instancí, právě pro nedostatečná skutková zjištění, která spočívala zejména v tom, že se orgány činné v trestním řízení nevypořádaly dostatečně s navrhovanými listinnými důkazy a s výpověďmi svědků, resp. tyto neprovedly. Jak uvedeno výše, tato situace v rámci řízení nastala opakovaně, a naposledy pak z tohoto důvodu Vrchní soud v Olomouci, usnesením ze dne 23. 4. 2018, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017 a vrátil věc k došetření státnímu zástupci, když z odůvodnění rozhodnutí tohoto odvolacího soudu se podává, že odvolací soud v řízení, jenž vydání napadeného rozsudku předcházelo, zjistil podstatné procesní vady, které měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku. Tyto vady mají původ již v přípravném řízení, a proto tyto nebylo možné odstranit v řízení před soudem, tedy po zrušení napadeného rozsudku nezbylo soudu, než trestní věc vrátit přímo státnímu zástupci do přípravného řízení. Tyto procesní vady orgánů činných v trestním řízení tak mají zcela dominantní vliv na celkovou délku řízení a soud pro jejich existenci dospěl k závěru o nepřiměřené délce řízení jakožto celku. Soud v tomto ohledu vyhodnotil i ostatní kritéria, zejména složitost řízení, když lze přisvědčit závěru, že řízení bylo složité po skutkové stránce, zejména pro mezinárodní prvek, který délku řízení rovněž negativně ovlivnil, nicméně procesně vadný postup orgánů činných v trestním řízení kritérium složitosti řízení převažuje a soud má za to, že postup orgánů veřejné moci se na celkové délce řízení projevil výrazně negativněji, a z tohoto důvodu shledává soud celkovou délku řízení nepřiměřenou. Soud rovněž zohlednil i kritérium jednání poškozeného, kdy lze přisvědčit tomu, že rovněž poškozený využíval nadstandardně často možnosti komunikovat se soudem a některé z jeho úkonů, zejména pokud jde o neúspěšně vznášené námitky podjatosti, vedly rovněž k prodloužení řízení - nicméně s ohledem na celkovou dobu řízení nikoli zásadnímu. Pokud jde o význam řízení, pak soud toto kritérium rozvádí níže, avšak ani s ohledem na níže konstatovaný nepatrný význam řízení pro žalobce není možno dospět k závěru, že by toto kritérium odůvodňovalo celkovou délku trvání řízení (v rozsahu 9 let a 9 měsíců). Soud tak v tomto ohledu uzavírá, že je splněna podmínka existence odpovědnostního titulu nesprávného úředního postupu ve formě nepřiměřené délky řízení.

15. V důsledku porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě (příčinná souvislost) tomuto vznikla nemajetková újma. Žalovaná presumovaný vznik újmy vyvracela s odkazem na to, že žalobce byl opakovaně trestně stíhán a odsouzen a že řízení bylo vedeno pouze pro dílčí skutek, když ohledně zbytku skutku byl žalobce pravomocně odsouzen a v době vedení naříkaného řízení i ve výkonu trestu odnětí svobody. Soud v tomto ohledu uzavírá, že s odkazem na níže uvedené dospěl k závěru o nepatrném významu řízení pro žalobce, nicméně nemá za to, že by byla vyvrácena existence nemajetkové újmy způsobená délkou řízení žalobci. V tomto řízení lze uvěřit žalobním tvrzením v tom rozsahu, že pro žalobce mělo význam rozhodnutí o otázce viny, což dokládá sama skutečnost, že dvakrát trval na pokračování řízení poté, co bylo v řízení ve smyslu § 172 odst. 2 trestního řádu zastaveno. Sama skutečnost, že žalobce je osobou s bohatou trestní minulostí a aktuálně se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody tak tedy dle názoru soudu nevyvrací to, že by u žalobce mohla vznikat nemajetková

újma způsobená délkou řízení ohledně jiného ze skutků, v rámci něhož se žalobce snaží dosáhnout zproštění viny.

16. Pokud jde o odškodnění vzniklé nemajetkové újmy, pak soud dospěl v posuzované věci k závěru, že plnohodnotnou formou kompenzace vzniklé újmy je konstatováním porušení práva. Žalobu, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení finančního zadostiučinění, proto soud jako nedůvodnou zamítl.

17. Soud níže rozvádí skutečnosti, pro něž dospěl k závěru, že plnohodnotnou kompenzací utrpěné újmy je konstatování porušení práva. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2828/2011 se podává, že konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou morální kompenzace utrpěné újmy, jejíž aplikaci předpokládá ustanovení § 31a odst. 2 z.č. 82/1998 Sb., a to zejména s ohledem na závažnost vzniklé újmy a okolnosti konkrétní věci. V určitých případech bude postačovat samotné konstatování porušení práva, například pokud délka řízení byla v nezanedbatelné míře způsobena vlastním chováním poškozeného, nebo pokud byl význam předmětu řízení pro poškozeného pouze nepatrný a celkově tak lze uzavřít, že doba řízení nemohla negativně zasáhnout psychickou sféru poškozené osoby.

18. Soud dospěl v posuzovaném případě k závěru o plnohodnotné formě kompenzace konstatováním porušení práva z následujících důvodů. Soud má za to, že újma způsobená žalobci samotnou délkou řízení byla nepatrnou a zasáhla do osobnostní sféry žalobce pouze zcela okrajově, zejména s ohledem na vyhodnocení kritéria významu řízení. Soud přitom zohlednil, že trestní řízení je i dle judikatury ESLP typově řízením se zvýšeným významem pro účastníka. Nicméně v tomto ohledu je třeba zohlednit skutečnosti zjištěné z trestního spisu, tedy zejména to, že žalobce byl opakovaně trestně stíhán a v době naříkaného řízení již [redacted] pravomocně odsouzen a aktuálně se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Čistě pro typově zvýšený význam trestních řízení pak tedy nelze u osoby žalobce dospět k závěru, že by z tohoto důvodu bylo trestní řízení pro žalobce jakkoli významnějším, neboť s tímto měl (co do typu tohoto řízení) již bohaté zkušenosti. Naopak je třeba zohlednit subjektivní význam řízení pro žalobce a soud v tomto ohledu dospívá k závěru, že z tohoto úhlu pohledu bylo řízení pro žalobce, co do svého významu, zcela nepatrným. Zde je třeba zejména zdůraznit, že naříkané řízení bylo vedeno pro jeden z mnoha dílčích skutků, když pro zbytek těchto skutků byl žalobce pravomocně odsouzen. K samostatnému řízení byl vyčleněn pouze skutek, kde žalobce skutečnou škodu reálně nezpůsobil, a k tíži mu bylo kladeno trestní jednání ve formě pokusu, za které byl nakonec skutečně shledán vinným. Již usnesením Krajského státního zastupitelství v Brně, ze dne 15. 8. 2013, tj. po 2 letech a 8 měsících od samotného zahájení trestního stíhání, bylo naříkané trestní řízení zastaveno podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, právě s ohledem na to, že žalobce se dopustil jiné rozsáhlé trestné činnosti, za kterou byl shledán vinným, a byl mu uložen relativně vysoký trest odnětí svobody. Tedy bylo tak zřejmé, že skutek, který je předmětem naříkaného řízení, prezentuje v podstatě jen nepatrný zlomek v již obžalované (a odsouzené) trestné činnosti žalobce, a to jak pokud jde o výši možné způsobené škody, tak i s ohledem na to, že žalobce se měl dopustit trestního jednání ve stádiu pokusu. Již tímto usnesením tak bylo, ve vztahu k žalobci, konstatováno, že společný trest by zcela zřejmě nepřevýšil trest, který mu již byl uložen v rámci rozsudku Krajského soudu v Brně, pod sp. zn. [redacted] a který proto, že jej státní zástupce považuje za dostatečný, vedl k zastavení trestního řízení. Fakticky tak tedy ohledně relevantního výsledku trestního řízení, tj. otázky, zda žalobci bude uložen trest či nikoliv, význam řízení pro žalobce tímto usnesením končí. Žalobce však trval na pokračování v řízení, a toto se následně vedlo způsobem popsaným výše. V rámci tohoto bylo řízení ještě jednou zastaveno, avšak žalobce opět trval na pokračování, až dospělo do stádia odsuzujícího rozsudku, v rámci kterého však skutečně žalobci nebylo možno uložit trest a bylo rozhodnuto pouze o otázce viny. S ohledem na tyto skutečnosti tak soud uzavírá, že žalobce nebyl po dobu trvání řízení, minimálně od 15. 8. 2013, vystaven riziku, že mu skutečně bude uložen další trest, a proto pro něj význam řízení zdejší soud shledal zcela nepatrným. I z obsahu spisu se podává, zejména pak z podání žalobce, že žalobce délkou řízení nikterak zásadně zasažen nebyl, samotných hlavních

líčení neměl zájem se účastnit, spíše naopak se z podání žalobce podává, že jeho snahou bylo do posledních detailů sledovat a kontrolovat činnost orgánů činných v trestním řízení a důsledně lpět na splnění všech, i jen formalistických, povinností. Což je samozřejmě jeho právem, nicméně lze z tohoto dovodit, že žalobce délkou řízení nikterak zásadně netrpěl, spíše vytykal orgánům činným v trestním řízení rozličné nedostatky. Jelikož tyto procesní vady se v činnosti orgánů činných v trestním řízení skutečně vyskytly, soud viz výše, pro tyto dospěl k závěru o nepřiměřené délce řízení jakožto celku.

19. Pro závěr o dostatečné formě zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva hovoří i kritérium ostatních okolností, když z výše uvedeného se podává, že trestní řízení bylo vedeno pouze pro jeden zlomkový skutek, kdy pro zbytek skutků byl žalobce shledán vinným a odsouzen, a rovněž pro tento závěr hovoří i vyhodnocení dalších kritérií dle § 31a odst. 3 odškodňovacího zákona. Řízení bylo zcela evidentně skutkově složitým, zejména pro mezinárodní prvek, kdy soud musel opakovaně a zdlouhavě překládat listiny [REDAKCE] a zajišťovat právní pomoc, pokud jde o výslech svědků prostřednictvím videokonference. Toto kritérium tedy rovněž hovoří pro to, že řízení trvalo delší dobu a že dostatečnou formou zadostiučinění je konstatování porušení práva. Rovněž kritérium jednání poškozeného hovoří o vhodnosti formy zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva, když z podání poškozeného se podává, že tento svými úkony, byť nikoli v zásadní míře, k délce řízení rovněž přispěl, neboť z jeho podání je zřejmým, že úmyslem žalobce nebylo řízení jakkoli urychlit či urgovat jeho ukončení, ale spíše využívat všech dostupných prostředků pro uplatňování svých práv v rámci trestního řízení, což nelze v negativním smyslu přičítat žalobci k tíži, nicméně pokud jde o délku řízení, je toto třeba nutno zohlednit v tom směru, že konstatování je formou zadostiučinění postačující (neboť i soudu musí být dán časový prostor na podněty žalobce reagovat, což řízení nevyhnutelně prodlužuje). Kritérium postupu orgánů veřejné moci během řízení soud vyčerpal tím, že pro toto kritériu dospěl k závěru o existenci odpovědnostního titulu, a tedy v rámci vhodné formy zadostiučinění toto duplicitně nehodnotí.

20. V souhrnu tak tedy soud uzavírá, že dostačující formou odškodnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci je konstatování porušení práva, což ve výroku rozhodnutí soud vyslovil, neboť žalovaná, v rámci předběžného projednání nároku ani v rámci soudního řízení, žalobci neposkytla odškodnění ani ve formě konstatování porušení práva, když sporovala existenci odpovědnostního titulu, jako takového.

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl zcela úspěšný žalobce, neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci výrokově nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013).

22. Pokud jde o určení tarifní hodnoty pro účely stanovení výše nákladů řízení, soud vyšel z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22.4.2020, č. j. [REDAKCE] dle kterého je v případě přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. třeba určit tarifní hodnotu nikoli v návaznosti na to, co žalobce žádal, nýbrž podle toho, čeho se mu skutečně dostalo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3974/2015); jen v tomto rozsahu lze totiž vynaložené náklady považovat za účelně vynaložené. Tarifní hodnotou je tu proto nikoli částka 50.000 Kč (určená dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. a/ AT v návaznosti na to, že žalobce se svou žalobou domáhal peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu), nýbrž částka 35.000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. d) AT, neboť žalobce se v konečném důsledku účinně domohl toliko nepeněžité satisfakce (a pouze v tomto rozsahu mohou být jím vynaložené náklady považovány za účelné). Dále je třeba s ohledem na účelnost posoudit též

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarová.

jednotlivé v řízení učiněné úkony a to tak, že za účelné lze považovat pouze ty úkony, které předchází okamžiku, kdy se žalobci předmětné satisfakce (konstatování) dostalo (veškeré následně činěné úkony nevedly (nemohly vést) k tomuto již dosaženému zadostiučinění a žádné jiné (další či vyšší) zadostiučinění žalobci přiznáno nebylo a takoveto pozdější úkony proto z pohledu dosažené (nepeněžitě) satisfakce účelnými nejsou.

23. Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, vznikly tyto náklady řízení:

- soudní poplatek ve výši 2.000 Kč (odvolání);
- náklady nezastoupeného účastníka ve výši režijních paušálů á 300 Kč dle § 151 odst. 3 o.s.ř. (vyhláška č. 254/2015 Sb.) za tyto úkony: žaloba - soud nepřiznal odměnu za zbývající podání žalobce, když tyto soud nevyžádal a jednalo se o vlastní iniciativu žalobce nebo jeho potřebu se písemně vyjádřit; tj. celkem 300 Kč;
- odměna právního zástupce za 4 úkony právní služby á 2 500 Kč bez DPH (převzetí zastoupení; odvolání ze dne 5.4.2018; podání ze dne 25.2.2020; účast na jednání soudu dne 23.11.2020), tj. celkem 12 100 Kč s DPH (dle § 6,7, 9/3d), 11/1a),d),g) AT);
- paušální náhrada hotových výdajů právního zástupce za 4 úkony právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300,- Kč, tj. celkem 1 452 Kč s DPH;
- cestovní výdaje právního zástupce žalobce ve stanovené lhůtě nevyčísлил.

Tedy celkem ve výši 15 852 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 10. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.
soudce